

Het einde van de no-riskpolis?

De no-riskpolis is een belangrijk instrument om werkgevers over de streep te trekken om werknemers met een verhoogd arbeidsongeschiktheidsrisico in dienst te nemen. Als een werknemer – die onder de doelgroep van de no-riskpolis valt – ziek wordt, dan bestaat er namelijk recht op ziekgeld op grond artikel 29b van de Ziektewet (de werkgever wordt dus gecompenseerd voor zijn loondoorbetalingsverplichting). Stroomt de zieke werknemer vervolgens door in de WIA, dan komen de daarmee gepaarde uitkeringslasten ook niet voor rekening van de werkgever.

No alt text provided for this image

De no-riskpolis beperkt dus (voor een groot deel) de financiële risico's die met zieke werknemers zijn gemoeid. De regering meent echter dat de huidige werking van de no-riskpolis voor onwenselijke situaties kan zorgen, namelijk dat het UWV achteraf een 'fictief ZW-recht' moet vaststellen (soms tot wel 7 jaar terug blijkens de [memorie van toelichting bij de Verzamelwet SZW 2022](#)).

Om die reden wordt in de Verzamelwet SZW 2022 voorgesteld om het vaststellen van een fictief ZW-recht (o.g.v. artikel 29b Ziektewet) met terugwerkende kracht aan banden te leggen, althans de 'terugwerkende kracht' te koppelen aan een termijn van maximaal één jaar. Deze termijn van één jaar sluit aan bij de termijn voor het toekennen van het recht op Ziektewet als op een later moment pas aanspraak wordt gemaakt op de no-riskpolis (dat is in artikel 38a lid 9 en artikel 38b lid 2 van de Ziektewet bepaald). Als deze termijn van één jaar is verstreken en de Ziektewetuitkering niet meer tot uitbetaling kan komen, dan komen volgens het wetsvoorstel de (Ziektewet en) WGA-lasten gewoon voor rekening en risico van de werkgever. Ongeacht of de werknemer mogelijk in het verleden wél aanspraak had kunnen maken op een Ziektewetuitkering op grond van de no-riskpolis. Een potentiële financiële strop dus voor de werkgever als dit wetsvoorstel wordt aangenomen!

In het wetsvoorstel wordt het volgende praktische voorbeeld gegeven:

No alt text provided for this image

De verzamelwet SZW 2022 is weliswaar nog niet aangenomen en er zijn – terecht – kritische vragen gesteld over de voorgestelde wijziging m.b.t. de no-riskpolis (er is zelfs een [amendement](#) ingediend), maar mocht deze wijziging doorgevoerd worden, dan wordt het voor de werkgever nog belangrijker na twee maanden van het dienstverband uitvraag te doen bij werknemers over een eventuele no-risk status. Te laat is straks mogelijk écht te laat straks.

Een 'alternatieve' route voor de werkgever om zijn schadelast te beperken, is dat hij de zieke werknemer aanspreekt op het feit dat hij (te lang) heeft gezwegen over zijn no-risk status en de

schade die daarmee gemoeid is op de werknemer probeert te verhalen. In dat kader zijn de volgende uitspraken interessant: [ECLI:NL:GHAMS:2017:2565](#) en [ECLI:NL:RBGRO:2009:BJ4538](#)). Ik kan mij voorstellen dat dergelijke kwesties zich vaker voor zullen doen als de voorgenomen wetwijziging daadwerkelijk aangekomen zal worden.

Datum

22 november 2021

Auteur

Stéphanie Heijtlager